

– Most meg mi van?!

A kiáltás után csönd lett. Milyen furcsa kiáltás volt. Kicsit rekedt, kicsit füstös. Aztán meg krakogás. És csönd. Senki sem válaszolt, semmi sem moccant. Levél se rezdült. Ugyan-is egy szobában harsant föl a rekedt kiáltás. Mégpedig egy dolgozószobában. Az enyémben.

– Hé, hó, halihó! – kiabált valaki újra.

– Mi ez?

– Mi van itt?!

– Mi ez az egész?

Óvatosan végigsimítottam az első lapon:

– Elkezdődöttél, öregem.

– Na várj csak, én?

– Igen, te.

– Ki vagyok én?!

– Egy mesekönyv vagy.

Ezen egy kicsit elgondolkodott.

– Miért vagyok én mesekönyv?

– Igazad van. Lehetnél telefonkönyv. Vagy számlakönyv.

Vagy takarékettkönyv. Nyereménybetétkönyv. De nem az leszel. Te mesekönyv leszel.

Kinézett az ablakon, elmosolyodott. Nézegette a világot. A fákat, a csöndes, délutáni parkot, a sűrűsödő fényt, a házakat, a gyerekeket. Már szépen egymás után sorakoztak a mondatai.

– Szeretnék kikötni valamit – pislogott.

– Tessék, parancsolj.

Kicsit tűnődött, járkált is az asztalon azzal az egyetlen könnyű kis lapjával, mert még csak ekkora volt. Ennyi volt. Egy lapocska csupán. Még a címét se tudtam. Hirtelen megijedt a huzattól, aztán kidüllesztette azt az egypapírlapos mellét.

– Szeretnék izgalmas lenni. Szeretnék szép lenni. Szeretnék, izé – elgondolkodott – szórakoztató lenni!

– Tanulságos.

– Na, az is szeretnék lenni! Szeretnék színes lenni!

– Az leszel. Vagyis lesznek benned színek. Sajnos nem sok, azt hiszem.

– Meg hős is szeretnék lenni! Meg győztes! Meg bátor! Meg világhírű!

– Sajnos ennyi mindent nem ígérhetek.

Kicsit hallgatott, mintha megsértődött volna.

– Figyelj, Mesekönyv – simogattam meg a lapot –, olyan leszel, mint egy ember. Talán híres, talán nem. Ha úgy alakul, sokan köszönnek rád, sokan olvasnak, de az is lehet, hogy csak kevesen olvasnak. De azért biztosan akad, aki szeretni fog.

– Te például szeretni fogsz?

– Persze, hiszen én írlak. És biztosíthatlak, még jó néhányan szeretni fognak. Soroljam? Például a vecsési káposzták. Vagy egy Boszorkány. Egy nagyon kedves Tanító néni. A pupákok. Zalhúber Tibike.

– Állj, állj! Ki az a Zalhúber Tibike?!

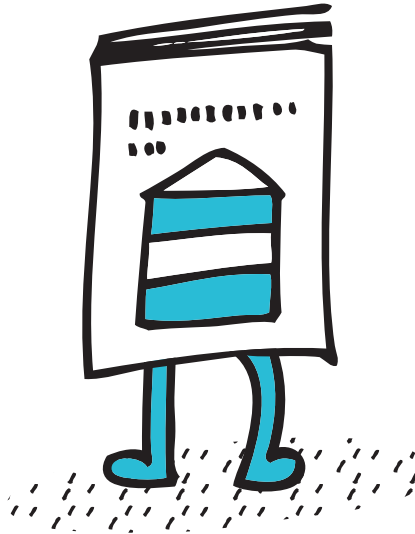
– Erről van szó, Mesekönyv. Mindjárt meg fogjuk tudni!

És már írtam is tovább. Írtam az én mesekönyvemet. Ő meg úgy tartotta a lapjait, mint a tengerparton a homok a hosszú, sárga hátát, amibe faággal a nevünket írjuk.

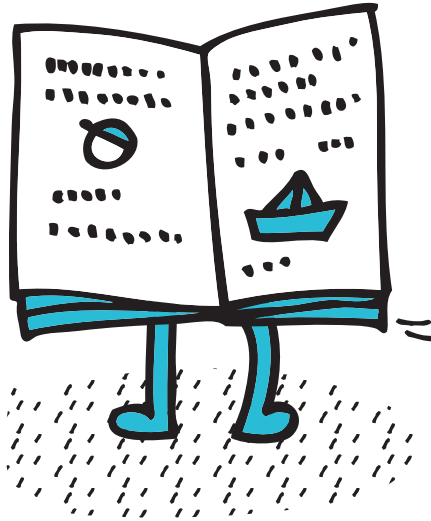
- Hát ez meg mi? – kérdezte csakhamar.
Bemutattam neki Timit.
- Nem mi, hanem ki. Ő Timi. A Balaton mellett lakik egy kék házikóban. Ilyenben:

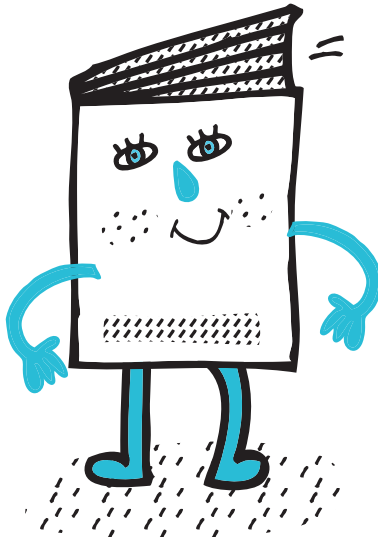
Ő fog rajzolni Téged. Meg a szereplőidet. Például most ilyen vagy.

- Jaj! Így nézek ki?!
- Most még így. Később szépen meghízol.

- Nézte, nézegette magát. Aztán megkérdezte:
- Nem lehetnék máris ilyen?

– Nem, Mesekönyv, ilyen gyorsan nem megy a dolog. Sokat kell még dolgoznunk. Annyi mindennek kell még történnie.

– Értem – tűnődött. – Hát akkor vágjunk bele! Kezdj el mesélni engem!

Bólintottam, és hozzáfogtam.